

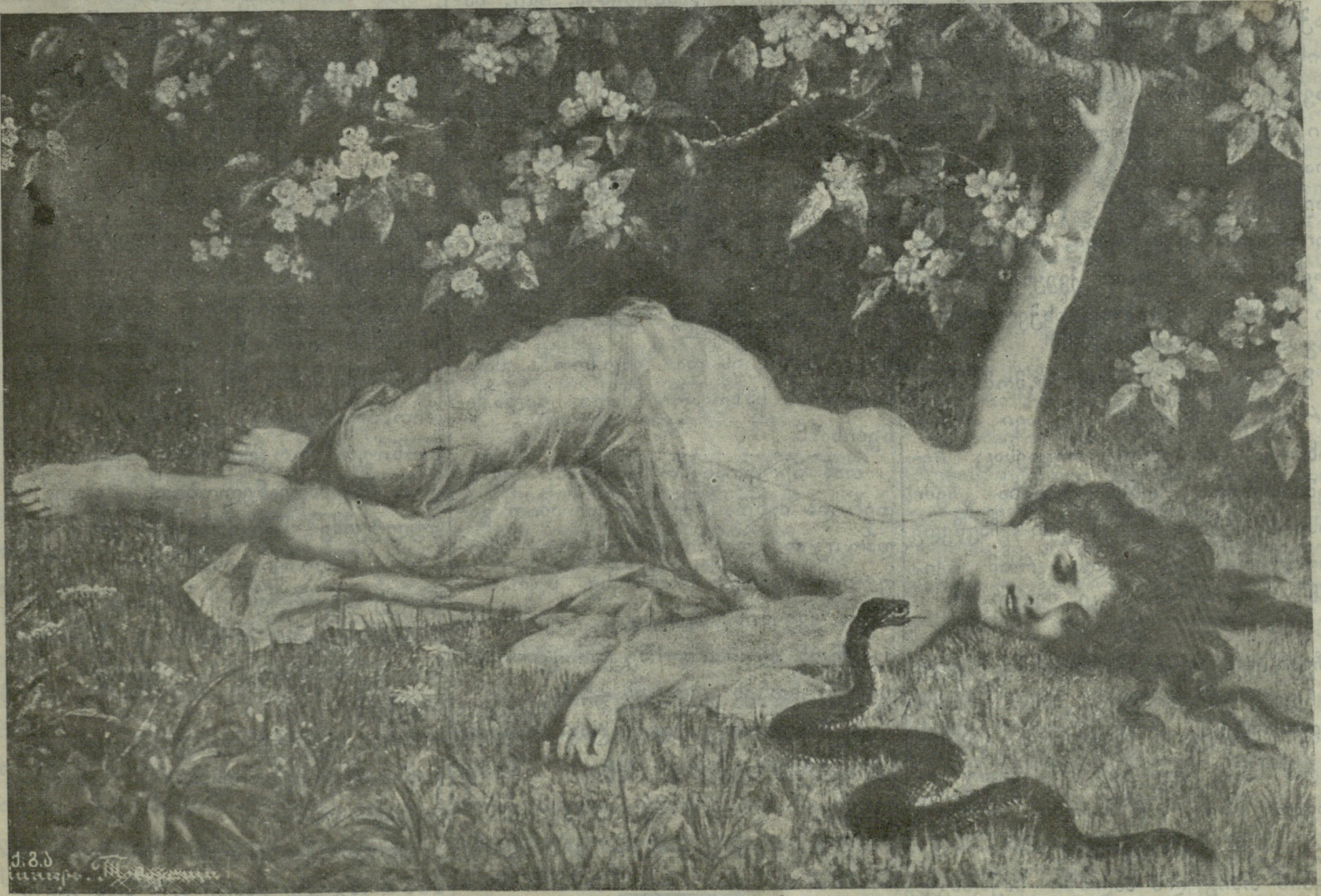
ლახტი

№ 14 კვირა, 8 ივნისი.

ერთი წლით ქურნალი ღირს 2 მ. 50 კ., ნახევარი წლით 1 მ. 25 კ. წერილები და ფული უნდა გამოგზავნო შემდეგის ადრესით: Тифлисъ. Мухранская 12, для журнала „ЛАХТИ“.

ფასი 5 კაპ. № 14

„ა მ მ ა ნ ა მ მ ბ ი“ — სურათი შვენინგერისა.

ზარდი უმეზია, თუ უმე ხარ ზარდში.

(ელ. ივან. სკანდ-ახ.)

ედემის ბაღში ყვავილთ სამეფოს,
საუკეთესო მოვსტაცე ვარდი,
ციური ნამით დანაპყურებსა,
გულს გადაელო ჭმუნვისა ღარდი.

მოკრძალებითა ოღნავ დავყნოსე,
მისი ნექტარი თუცებ დავთვერი,
გამალებული უენსკენ მოვქროდი...
მოვქროდი, როგორც მთისა ეთერი.

აქ კი მოვსტყუვდი, რა დაგინახა
შენ დაგემონა და მე გამცვალა,
მან შენს თითებში იწყო ფართხალი.
დასქენა, დაფურცოდა, ფერი ეცვალა.

კოკორო, ნორჩო, კენტად გაზდილო!
რად გაჩენილხარ ედემის ბაღში?
ეს თაიგული რისგან შესდგება,
ვარდი შენშია, თუ შენ ხარ ვარდში?
ონკანი.

ფიქრის ნაბიჯი

ეჭ, კვლავ მეწვიენ მწარე ფიქრე-
ბი, ეს ხშირი სტუმარი მათგანვე
დაჭრილ-დაწყლულებული ჩემი გუ-
ლისა. ეჭ, ვწვდი კალამს, და მსურს
დავხატო იმათი ოღნავ შავი აჩრდი-
ლი საქვეყნო რვეულზე, რომ მას-
შიაც საკმაოდ ამოიკითხოს ხალხმა
თავის ცოდვა-მადლი. მსურს ეს სე-
ვდით აღსავსე სურათი, იყოს ცხო-
ვრების სარკე, რათა ქვეყნის მახინ-
ჯი შვილი ნათლად სჭკრებდნენ
შიგ თავის მახინჯ თავს.

მაგრამ ვაჰმე, რომ „მომავლად
აზრსაც არ ძალუძს უკვდავი აზრის
დახატვა“ იმ დროს, როდესაც იე-
რემიასებური კვენსა-გოდება ჩემ-
ცასა სწვდება; მაშინ ვით ჩავწვდე
ცხოვრების უფსკრულს, რომ იქი-
დან ცხოვრების სარკე შევქმნა?!

ჩვენ ვეძებთ ქეშმარიტებას, მაგრამ
ჩვენ ვერ უარვყოფთ მას, ვინაი-
დან, „სიტყვით სხვა ვართ, საქმით
სულ სხვა, შუა გვიდევს დიდი სა-
ზღვარი“. აი, სად ჰმარხია ძაღლის
თავი! ჩვენ ვამზადებთ ლამაზი სიტ-
ყვების თაიგულს ხალხში საქადაგე-

ბლად, რათა ჩვენმა ლამაზმა სიტ-
ყვებმა, ხალხი დაჯეროს ჩვენ გულ-
წრფელობაში და მით ხალხთა შო-
რის სიტყვამან ჩვენმან უკვდავ გვყოს
აწდა მარადის უკუნისამდე.

მაგრამ ამავე დროს, ჩუმით ჩვენ
უთხრით ერთი მეორეს საფლავს,
ვაკლით ნიადაგს, რათა დღევანდელ
ცხოვრებაში კარგი ვსვათ, კარგი
ვქამოთ, ჩავიცვათ და დავიხუროთ,
ერთი სიტყვით, შნოიანათ გამოვი-
ქიმოთ. ამავე დროს იმ ლატაკმა,
რომლისთვისაც ჩვენ ვამზადებდით
ლამაზ-ლამაზ სიტყვებს, თუ გვერდი
გავკვრა, იგი ვის ჰუმანიურ გულ-
წრფელობაში დარწმუნებულია, ჩვენ
წიხლს ვკრავთ და ტალახში გადა-
ვისვრით. რათა მისი ძველი ჩოხის
ბეწვები ჩვენ ძვირფას ტანსაცმელს
არ მოედვას. ვინ ჩავდივართ ამას,
ღმერთო ჩემო, ვინ? ნუ თუ ის, ვინც
მათ საკეთილდღეოდ სიტყვებს მრ-
ვალსა ვხარჯავთ?!

თუ რომ ქვეყანას ერთხელვე მა-
ხინჯი შვილი დაჰბადებია, იგი, სა-
უკუნიდან საუკუნემდე სკოცხლობს
და არა კვდება. იუდა, თომა ურ-
წმუნო, ჰეროსტრატე, რენეგატ-
მკლავადენი და სხვები, რომლებიც
კაცობრიობას ბუნე გზაზე აყენებ-
დნენ - არსებობდნენ ძველათ, არსე-
ბობენ დღესაც. მე კი, მე მწარე
ფიქრებით შეპყრობილი, გავცქერი
ამ დაუსრულებელ ბურუსით მო-
ცულ სივრცეს და ვფიქრობ: სად,
სად არის საზღვარი მათი გადაშე-
ნებისა?!

თან იერემიასებრ ვგოდებ, ვგო-
დებ და მინდა სუსტი კალამით გა-
დმოგვეთ გულში ჩამარხული მსო-
ფლიოს სევდით აღსავსე სურათი.
რათა ქვეყნის მახინჯმა შვილებმა
იგრძნონ თავიანთი შეცდომები და
დაუბრუნდნენ კეთილს გზას.

დ როგორც დავხატავ, სევდა
ჩემი შესუბუქდება, კვლავ შორს
გავიციქერ და ტკბილი იმედის მო-
ლოდინში გული ტკბილათ დაიწყებს
ძგერას.

ი. ბოფაძე.

„ლ ა ხ ტ ს“

დაჰკარ, დაჰკარ მაგათ „ლახტი“,
ვინც ღირსია არ დაინდო;
ცხოვრებისა მეტი ბარგო,
ძმის მყიდავი, მოძმეთ უნდო...

პირში არვის მოერიდო,
ეს ადათი და წესია;
ბოლოს კარგსა ის მოიმკის,
ვისაც კარგი უთესია..

კაფე, კაფე ეგ ცხოვრების
მოფენილი ეკალნარი
და ხშირ-ხშირად გაგვაგონე,
ჩაგრულეხსა, ხმა ნარნარი.

ბევრი ფიქრობს, შენს გაქრობას,
ბევრს სიკვდილი ენატრება,
მწამს სიმართლე გაიმარჯვებს,
და ბოროტი თვით გაჰქრება.

შენ მოელი რომ მამული
ისევ კვლავაც აყვავდება,
ტირლი რომ ისმის დღესა
ხელო სიმღერათ შეიცვლება...

მაშ გისურვებ, სულით-გულით
სიკოცხლეს და დღეგრძელობას,
მტრისა მიმართ „ლახტის“ ცხებას,
მოყვრისადმი სულ-გრძელობას...

ს. კულაშელი.

„ე. ნინოშვილი, შავი- ქადაგა“

(დილა-ღამისა)

გაზეთში ვკითხულობ: „1 ივლისს
თბილისის სახალხო უნივერსიტეტი
ჰმართავს დილას ხალხის გულის მე-
საიდუმლოე ძვირფას ე. ნინოშვილის
ხსოვნის აღსანიშნავად. დილა დაი-
წყება შოპენის სამგლოვიარო მარ-
შით, რომელსაც შეასრლებს სიმ-
ფონიური ორკესტრი ბ. ფალიაშვი-
ლის ხელმძღვანელობით. შემდეგ მ.
წულუკიძე წაიკითხავს ლექციას:
„ე. ნინოშვილის შემოქმედება“. ლიტერატურულ განყოფილებაში
მონაწილეობას იღებენ: გ. ქუჩიშვი-
ლი, ნ. ჩხიკვაძე, პ. ირეთელი და
სხვები.“

ჰოი, საკვირველებავ! გაბედულე-
ბავ!—თავის გამოჩენავ!.. სანამდის
მიგყავს ადამიანი!

„გოგია უიშვილი“, რომლისაგან
მან ჩონგური გათალა, ზედ „ქრი-

სტინე“-ს თმები სიმებათ გააბა, ტარიელ მკლავადეს ლეკური ათამაშა, მოძმის ყოველ კუნჭულში შეიჭრა, სულისკვეთებას ფრთა შეასხა, ჭაობში ამოსვრლი გლენის პერანგი მზეზე გაჭიდა, შრობა დაუწყო, პალიასტომის ზვირთებში მამა და შვილს სავანე მიუჩინა, მცირი შვილის გულში დანთებულ მუგუზალს თვით ზედ დაეკმია ვით საკმეველი, გლენის დანგრეულ ქოხის ყურეში პირველმა მერცხალმა ბუდე გააკეთა, შიგ ბარტყები დაზარდა და მათ დაზარდას თავი ზედ დააკლა! პირველმა საძირკველი ჩაუდგა იმ მიმართულებას საქართველოში, რომელსაც მესამე დასი დაერქვა. მაგარი ძარღვების პატრონი უნდა იყო ადამიანი, შუბლზე გამხმარი კამეჩის ტყავი უნდა ჰქონდეს აფარებულო, რომ სადაც ძალ-ღონე არ შეგწევს, სადაც შენი ტვინის ნაკარნახევი იმდენად სუსტია, ბლავი, უშინაარსო, რომ ოდნავთაც ვერ შესძლებ არა თუ გაშუქებას, იოტის ოდენათაც ზედაპირის გადმოცემას, ხელი მოჰკიდო ისეთი დიდ მნიშვნელოვან ლექციის წაკითხვას, როგორც არის ,,ე. ნინოშვილის შემოქმედება“.

მ. წულუკიძემ დაიწყო ეგ. ნინოშვილის ბიოგრაფიით, მაგრამ მსმენელი, მარტო ორ სიტყვას ,,ეგ. ნინოშვილს“ ისმენდა და დანარჩენ სიტყვებს ლექტორი ენით ტუჩებზე იტლაკავდა. ერთი და იგივეს განმეორება, ერთი და იგივე სიტყვები, მაგალითად: ,,ეგნატე ნინოშვილი ხალხის შვილია, ეგ. ნინოშვილი ხალხის გულის მესაიდუმლოა“. — ეს არის და ეს მთელი შინაარსი მისი ლექციისა. მან ვერაფრითარი საღი შეხედულება ვერ მოგვცა ნინოშვილზე ოდნავთაც ვერ გააშუქა ,,ე. ნინოშვილის შემოქმედება“. უმჯობესი იყო, ერთი რომელიმე მოთხრობა ნინოშვილისა წაეკითხა და თვით ერთი მოთხრობა მეტს იტყოდა, და უფრო კარგად გააცნობდა საზოგადოებას, თუ ვინ იყო ე. ნინოშვილი. რაც შეეხება — ლიტერა-

ტურულ განყოფილებას, ეს კი ნამდვილი მოტყუება იყო. არა სჩანდა არც ირეთელი და არც ჩხიკვაძე. გ. ქუჩიშვილმა წაიკითხა თავისი ლექსი, მაგრამ ის მის საუკეთესო ლექსების ფერფლს წაგავდა. ს. აბაშელის ლექსი წაიკითხა ვილაყამ, ერთი გამოხსენისხანს დაიყვირა და მეორე გასვლისხანს. რაც შეეხება სიმღერებს სუსტი იყო, სცენა ბულვარად გადაექციათ, აქეთ იქით დარბოდნენ და ერთმანეთში მასლაათობდნენ. გვარიანი იყო სცენები, მაგრამ ამდენ ულამაზო-უშინაარსო მასალებთან უკანასკნელი წვეთს შეადგენდა ზღვაში.

ბ-ბო! ნუ ივდებთ აბუჩად საზოგადოებას, ისეთ საზოგადოებას, რომელიც დღეს დედაძარღვით ითვლება, რომელიც ცოცხალ ელემენტებისაგან შესდგება და სადაც სიცოცხლე დულს და გადადულს.

ონკანი.

მოგონება

თუმც ცხოვრებამ ამიძულა, დავადექ სულ სხვა გზაზედა, მაგრამ შენ მაინც მახსოვხარ ვერ გაგცვლი, ვერა სხვაზედა! ამიტომაც ნუ მივიწყებ, მომიგონე, მომე ხელი, რომ ჩაგეკრა მაგ გულ-მკერდში და დავკონო სახე, ყელი!! ისევ დაგხსდეთ იმ ხის ძირად, სადაც წინად გეკონდა ბინა; ვისაუბროთ იმავ დროზე, რაც გვეხატვის თვალის წინა... აღარ გახსოვს, რომ ბულბულმა იმ ხის ტოტზე მოიღხინა; შემდეგ სადაც გადაფრინდა განშორებამ მოგვაწყონა!?

ა - ტი

მოკლე და მარტივი თეორია

ფუტურისტებმა შეჰქმნეს ახალი მართლწერა; ამ საშუალებით შეგიძლიანთ მოწინააღმდეგეს ბექდვითი სიტყვის საშუალებით ყოველივე ეთიკის გარეშე პასუხი გასცეთ. ხოლო მათი აზრანი, რომ გადმოვაქართულოთ გამოვა ჩვენებური სასვენი ნი-

შნები და მნიშვნელობა თითველი მათგანის არის შემდეგი:

, - მძიმე. — ენა დაიდუმეთ თქვე ქოფაკებო.

. — წერტილი. — ამ ნიშნით დედამას შეუკურთხებთ როგორც გნებავთ.

; — წერტილი მძიმე. — ვირო, მ... ნუ თუ არ კმარა!

! — გაკვირვების ნიშანი. — მართლაც საკვირველია: ძაღლებივით ჰყეფავთ, ღორებივით ღრუტუნობთ, კატებივით სჩხავთ, ვირებივით ყროყინებთ, დედლებივით კაკანობთ, მამლებივით ჰყვივთ, ფუტურებივით ბზუვით, ქუთათური გახეთებივით ლაყბობთ და ჩვენი არაფერი გჯერათ.

? — კითხვის ნიშანი. — შენ კურტნიანო ვირო! კახურ ღორს რომ მიგიგავს დინგი. პასუხს ველით და წამოროშე რამე.

... — სამი წერტილი. — შე. . . .

. . . შენ გაჩენას, შერცხვენილი მამიშენისთვის, დალოცვილ ღმერთს, შავი კატა გაეჩინა, ის არა სჯობდა, თავგებს მაინც დაიქერდა.

: — ორი წერტილი. — თქვე ზუბრებო, ნავს მხვეტავნო, სომხების პლუტოკრატის ფენის მლოკავნო, ბატებო, უტვინოებო, მახინჯ კუზიანებო (ამ ორი წერტილის შემდეგ შეგიძლიანთ ჩამოსთვალათ ყოველივე უწმინდურობა). მაგისთანა პასუხს გერჩია არაფერი წამოგეროშა.

( ) — ფრჩხილები. — ამაში უნდა ჩავსვათ ყოველ ხსენებაზე ჩვენი სათაყვანო მოღვაწეთა სახელები.

ეს ახალი შემუშავებული სიტყვიერების თეორია ძლიერ მოეწონათ ჩვენებურ ,,ინტელიგენციას“ და რამდენივე ამ მარგალიტი სიტყვების ხმარება უკვე შემოიღეს ჩვენ ჟურნალ-გაზეთებში. განსაკუთრებით ,,წყეული“ (ფუტურისტული სიტყვა) გელეიშვილის ლექციის შემდეგ. აგრედვე როგორც არის მაგალითად: ზუბრები, თეთრი მგლები, სომხების პლუტოკრატის ნებვის მხვეტავი ფენის მლოკავი, კუზიანები, მახინჯები, გამოლაყებულნი, უტვინოები და მრავალი სხვები.

ერეკლე.

შენს თვალზე!

(მასპროზათ 6... ს.)

შენს თვალზეში ზღვა იცინის, შენს თვალზეში დედას ზვირთი, შენს თვალზეში წამწამთ შუქზე დასრიალებს ცეცხლის ბურთი...

უშრეტ ვნების თეთრი ფიფქი შენს თვალზეში კრთის... კრთის ბრწყინავს,

და იმის ელვარებით დედამიწა შფოთავს, გმინავს.

ცის გუმბათი ლურჯ სვეტებით დაგისერავს, — გაგილილავს, მარიგი და ოტარილი გაგიქურდავს... გაგიკილავს!..

შენი თვალი ზევის არის, მრისხანებით მძლე სატანა და ამ დეთიურ თვალს რომ სქვრეტდეს— არის ღირსი ეს ქვეყანა?..

ოჰ, დახუჭე შენი თვალი ცოდვილ მიწამ, რომ ვერ ნახოს, მხოლოდ, მხოლოდ შენ მგოსანმა ის თვის გულში შეინახოს. **ტალღა.**

დედა და შვილი

(სტენა ნაძალადევის ცნობარებიდან)

დედა: ღიზაა! ადექი შვილო, აალაგე ოთახი, კვირა დღეა, დღეს სტუმარი არავინ მოგვივიდეს სირცხვილია.

ქალი: ოთახიც ოხრათ დარჩენილა და ოჯახიც.

დედა: ხედავთ ამ ახტაჯანას! რა იყო, რა ეშმაკის ცხენზე შემჯდარხარ?

ქალი: ის იყო, რომ სირცხვილით ვეღარ გამივლია, ლამის თითოთ საჩვენებელი შევიქნე, ყველა ჩემზე ლაპარაკობს: მოდაზე არ აცვიაო.

დედა: აბა, შვილო, რო სტყუი, შენზე უკეთესათ ვის აცვია? ან და ცოტა გაქს კაბები? რომელიც გსურდეს ის ჩაიცვი.

ქალი: აბა რომელ კაბაზე მელაპარაკები? მეფე ერეკლეს დროს შეკერილზე!

დედა: კიდევ ახალი ნაცბილი გამოგვარდნით! რა არის გოგო ეგ თქვენი ახალი მოდა, მითხარი მაინც იმ ოხრათ დასარჩენის სახელი?!

ქალი: გასაკვირველია დედა ჩემო შენი საქმე, მეოცე საუკუნე წინ გიღვეს და კიდევ ვერ მიმხედარხარ ცხოვრებას, აი თუ დიდათ გესიამოვნება, ახალ მოდას ეტყვიან ტანგოს. წინ შექრილი, უკან მოსხლეტილი, ფეხებ გამოჩენილი.

დედა: მერე, ეგ არის შენი დიდი განათლება და მეოცე უკუნი, რომ რაღაცა მანგოს გულისთვის ოჯახის დიასახლისობაზე ხელს იღებ და გულ ავარდნილი კრუხივით აქეთ-იქით ეფეთები?

ქალი: როგორ დედი! შენი კიორიქე გაიმეორე! მეოცე უკუნი ხა... ხა... ხა... ჰო და თუ არ მიყიდი ახალ მოდას ტანისამოსს სახლის საქმეს ყველას აგრე ბოიკოტს გამოუცხადებ...

დედა: ეგ ორიკოდი რაღა ეშმაკი არის? ეგეც განათლების რამეა?..

ქალი: მოდი და ნუ გაგეცინება! ადამიანო, ყური დაუგდე რას გელაპარაკებიან და სიტყვა ისრე გაიმეორე ხოლმე, თორემ მეტი აღარ შემიძლიან. წუხელის ბაღში ერთ სტუდენტს გავეცანი და პირობა მომცა ცოლათ შეგიერთამო. ქა!.. როგორ უნდა გამოგაჩინო შენი უტაქტიკო სიტყვებით?

დედა: თვალი შენც დაგიდგეს და იმ შენს გაცნობილ სუტენტსაც. თუ ჩემი უტრატიტო სიტყვები შეგარცხვენს იმასთან მამიშენის მზისგან დამწვარი კისერი და შრომისაგან დაბეჭილი ხელები სად გინდა გამოაჩინო? მაგრამ ერთი ის გამაგებინე რა არის, ის შენი მანგო?!

ქალი: ტანგოს ეძახიან ყვითელი ფერის კაბას.

დედა: მერე მაგისთვის იკლავდი თავსა? ჯანი გაგვარდეს ერთი კაბა არ არის გიყიდი.

ქალი: არა, დედა ჩემო, სულ ერთი ფერისა უნდა იყოს: შლიაპა, კაბა, ჩულქები და ტუფლებიც.

დედა: უიმეე! მაგას ხომ ოცი მანათიც არ ეყოფა?! მერე სად უნდა ვიშოვნო ეს ფული, ჩვენ კი პურის ფულიც არა გვაქ. აგრემც ღმერთი მოსპობს შენს მეოცე უკუნს, მანგოსა და მის მამგონსაც...

ნ. გურჯანელი.

მესტვირული

ჩემო სტვირო თანამგზავრო, შენითა მსურს, ვილიდინო, იმედი მაქვს ძმა ბიჭებთან, ძველებურათ მომიღხინო. ამ დალოცვილ ქიათურღებს აეშალათ საღერდელი, არშიყობა შემოიღღეს უცნაური, ძველის-ძველი. ქალებს ბწკენენ, ტუჩში კბენენ გამოლადრეს კბილით ყელი. ერთს კლასისას სადარბაზოთ მიეწვიათ ანჟინერი, მას დალალიც წაპყლოდა უგუნური ჭკუა თხელი. გადაპყრეს და შემოსძახეს ტკბილი მრავალ ჟამიერი. დიდი ჭიქით აღღერძელეს ტურფა ქალი „უჩიტელი“, სათითაოდ ყმაწვილებმა სიტყვა უძღვნეს მეტად გრძელი, თმა ხუჭუჭამ მოახსენა: „შენ ხარ ჩემი მწველთა-მწველი“. მეორე დღეს გულ დამტკბარმა სატრფოს უძღვნა ლექსი მქრელი: „შენმა ხსოვნამ გენაცვალე გულს დამასო ნაპერწკალი, შემიპყრო და დამიმონა, მეკიდება ცეცხლის ალი. იმ დღის შემდეგ აღარა მაქვს მოსვენება ერთი წამი, სკოლისაკენ იცქირება

ცრემლით სავსე ჩემი თვალი.
 ყურში რაღაც მიფუჩყუნებს,
 ეს ხმა არის იღუმალა
 და ლანდივით თვალ წინ მიდგას,
 იმ ლამდელი ეზოს კვალი.
 სული, გული მეხუთება
 დღე შემექნა განამწარი,
 მომეშველე, გვედრები
 მომაპკურე გულზე წყალი“.
 ქალმა გასცა მას პასუხი:
 „ჩემო კარგო ბაქიკო,
 რა კარგი ხარ გენაცვალე
 ქალიანი არ იყო!
 დამერწმუნე შენთვის მზათ ვარ,
 კირი შუაზე გაგიყოფო,
 მაგრამ ცოლის მეშინიან,
 აბა მითხარ რა გიყო?“
 ეს წერილი მომტან ბიქსა
 ცოლისათვის გადაეცა,
 გაეხსნა და წაეკითხა
 და ხელები თავში ეცა.
 საწამლაფი დაელოა
 და უგრძობლათ ძირს დაეცა.
 მთლად შეიძრა მთელი კუთხე,
 შეწრუწუნდა არე, მარე,
 იმ საწყალი ქალისათვის
 დამერწმუნეთ ცრემლი ვღვარე.
 ბავშვები კი იძახოდნენ:
 „ღედი კოლა აქ მომგვარე,
 კაცუნები ამ დროს ჩუმად
 იცინოდნენ გარე-გარე.
 ამის შემდეგ გირჩევთ ხალხო
 კიათურას მიაჩქარეთ
 და შეიღებოთ ასაღზრდელათ
 ასეთ ამღზრდლებს მიაბარეთ.“
 მოლა.

დადის ჭირიმა

დედის ჭირიმა დედისა,
 ძუძუებს ვენაცვალე,
 ის არის ჩვენი მშობელი
 მან აგვიხილა თვალე.
 პაწაწკინტელა ვიყავით
 დედამ აღგვზარდა კაცათა,
 მშობლოური გრძობა დიადი
 გულს ჩავვინერგა განძათა.
 დედა გულ-მკერდში გვიკრავდა
 ღამეს სტეხავდა ხშირად,
 თავს გვევლებოდა აღერსით
 ნანას გვიმღერდა ტკბილად.
 მაშ, ვაშა! იმ ყრმა ჭაბუკსა,
 ვინც ასახელოს მშობელი,
 ტანჯულ სამშობლოს მიხედოს
 არ იქნეს მისი მგმობელი.
 ირაკლი ვაჩნაძე.

პკითხე-პკითხრა

დრუბელს ვკითხე, როცა იგი მთის კალთებზე მიესვენა:
 — „ზეცის შვილო, ვინ გასწავლა ეგ ტირილი ცრემლთა დენა?
 ვით მე, მწირი,
 ვისა სტირი?“

და, რა მითხრა?! — „ზეცის შვილი, არც ვყოფილვარ, არც ვიქნები!
 მიწისა ვარ, მიწის შვილი, მარტო მისთვის ცრემლათ ვდენები“.
 ვით შენ, მწირი,
 მეც მას ვსტირი!!!

ლალო.

მიხეილ ლელაშვილი.

1895 წლიდან, ქარხნის ხელოსანმა მუშამ, დაიწყო ხალხური ლექსების წერა ჟურ. „ჯეჯილში“ და სხვა დრო-გამოშვებით გამოცემებში ამ ჟამად დაავადმყოფებულია და დიდ გაჭირვებას განიცდის ნიეთიერის მხრივ, მაგრამ ყურის მგდებელი კი არაეინა ჰყავს და უპატრონოდ მშვიერ-მწყურვალი და დაავადებული ღვთის ანაბარად არის მიტოვებული.

მაინს მღვპვამს

ერთ საღამოს მედა ჩემმა ამხანაგმა სიკომ ჩემ ნათესავ მელანიასთან შევიარეთ. ჯერ რიგიანათ არც კი მოგვეკალათებინა ოჯახში, რომ თავს მღვპარი დამადგა.

— პავლე აქ არის?
 — აქ გახლავართ, რა გნებაეთ? — მიუგე მე.
 — რაღა რა მნებას, მთელი ქალაქი შემოვირბინე და ძლივს მოგაგენით. ქალბატონს ძალიან სა-

ჭირო საქმე აქვს თქვენთან, შემოგეხვეწათ, რომ ჩქარა წამობძანდეთ. აი ბარათიც ინებეთ.

გამოვართვი თუ არა წერილი ყველანი შემომგებვივნენ და წერილში დამიწყეს ცქერა.

ხანი იქით შივატრიალე ბარათი, ხან აქეთ მოვატრიალე, მაგრამ მაინც მისი შინაარსი თითქმის ყველამ გაიგო. დაიწყეს სიცილი, ტაშის ცემა და მალლა ხტუნვა. მე გაშტერებული შევცქეროდი, არ ვიცოდი რაში იყო საქმე.

აი ბარათში რა ეწერა:

„ბატონო პავლე! თქვენთან ძალიან საჭირო საქმე მაქვს და იმედია დღევანდელ საღამოს მე შემომწირავთ — გელით მოუთმენლად. აბა, იმედია არ გამაცრუებთ. ბოლოს აწერდა: „ელისაბედ“.

ზრდილობა მოითხოვდა — უნდა ვხლებოდი ქ-ნ ელისაბედს, მაგრამ რა უნდოდა, ან რა გაჭირვება ედგა, ვფიცავ მის პურ-მარხლს, არ ვიცოდი, — მით უმეტესათ, რომ კარგად არც კი ვიცნობდი; მათ ოჯახში ვყოფილვარ სულ ორჯერ, ისიც ძალათი შემათრის ცხელ ხაჭაპურზე.

ჩემს ამხანაგს უთხარი დამიცადე, ეხლავ მოვალ-მეთქი. გავიყოლე ჩემი მღვპარი და გაუდექ გზას.

როდესაც ოჯახში შევედი, არა ჩვეულებრივი მომზადება შევნიშნე. შევდგი ფეხი თუ არა, სუფთათ გაშლილი მაგიდა დამიხვდა, ზედ გაკრიალბული სამოვარი ედგათ, დასხმული ჩაიც მზათ გახლდათ, ყველანაირი მურაბები, ხაჭაპურები,

ხილულობა, ერთი სიტყვით, ყველ აფერით შეემკოთ. მაგიდასაც თვალსაჩინო ქალები შემოსხდომოდნენ... მეც უცოლო .. ამიშენდა ოჯახი..

შევედი თუ არა, ყველა ეჭბა- შად წამოდგა ფეხზე, ვერ მოითმინეს და ერთმანეთს წაუჩურჩულეს: „პავლე, პავლე, ჩხელიტაძე“. მაგრამ მე ვითომ არც კი გამოვიცა. უპირველესად სახლის პატრონი მომეგება, ცალი ხელის მაგივრად ორივენი მომაწოდა და ისეთი აჯანჯლარა ჩემი საცოდავი მარჯვენა, რომ მკლავი მეტკინა.

— მობრძანდით, მობრძანდით, ძვირო სენახვო, ბატონო პავლე, — შემომძახა ელისაბედმა; ჩამომატარა და ვისაც არ ვიცნობდი, ყველა სათითაოთ გამაცნო, მაგრამ ერთ ქალთან რომ მიმიყვანა, უთხრა: „ესეც ჩვენი პავლე!“

მე მაშინვე ნეკზე ვიკბინე, მაგრამ მაინც გადავავლე ცრდილი თვალი და ჩამოვართვი ხელი. ჯერ წამოაწითლდა, მერე გაიღიმა და თავი ჩაიღუნა.

— ეხლა კი მივხვდი რაშია ციუო საქმე...

როდესაც მაგიდაზე მიმიპატივეს, — გავხუმრე ჩემს მასპინძელს:

— ეს რა ამბავია, ქორწილია თუ ნიშნობა?

— რომელიც უფრო ხელსაყრელი იქნება თქვენთვის. მიპასუხა მან.

— ხუმრობას თავი დაგანებოთ და... რა საქმე გქონდათ ჩემთან? მიბრძანეთ, ამხანაგი დავჯოვე მელანიასთან. სირცხვილია, მელოდება. — უთხარი მე.

— ჯერ ჩაი მიირთვიოთ! ამაღამ ვერსად წახვალთ, ჩვენი სტუმარი ბრძანდებით, ერთი უნდა დაგათროთ. — მიპასუხა ელისაბედმა.

— მერე თქვენც რა კარგი მსმელი მოგინახავთ?! იქნებ თამადათაც დამაყენებთ? — გავხუმრე მეც, დარჩენაზე კი უარი განვაცხადე.

— მაშ რა კი ასეა, წადით და თქვენს ანხანავს უთხარით, რომ ამაღამ ვახშმათ ჩვენთანა ხართ და-

პატივებული, ხოლო გირაო დაგვიტოვეთ და პატიოსანი სიტყვა მოგვეცით, რომ ისევ დაბრუნდებით.

წამართვა ვერცხლის სათუთუნე, და სანამ პატიოსანი სიტყვაც არ ჩამომართვა არ გამიშვა.

დაუკარ თავი და გამოველ, მაგრამ ბევრმა ფიქრებმა დაიბუდა ჩემ თავში, ხან ერთი გადამეხარხებოდა, ხან მეორე, ბოლოს იმ დასკვნამდე მივედი, — მახეს მიგებენ, ქალი უნდა შემართონ მეთქი, მე კი ცოლის შეერთვის დრო არა მქონდა; ჯერ ერთი რომ წინააღმდეგი ვიყავი სხვის გარიგებული ქალის შერთვისა და ისიც მოტყუებით... მეორეც ისა, რომ წინათვე გადაწყვეტილი მქონდა შემერთო სიყვარულით ღარიბი ქალი, რომ არ წივეყვდრებინა ოდესმე თავის მზითვეი და ფულები. მე კიდევ ჩემდა საუბედუროთ იმდენი არა მქონდა — ცოლშვილს მოვკიდებოდი, მაშასადამე ჩემი ცოლის შერთვა ყოვლად შეუძლებელი იყო გადავწყვიტე უარი მეთქვა.

მელანიასთან, რომ შეველი, ყველამ ერთხმით მომძახეს სიცილით:

— პა... ბიქია თუ გოგო?

— გოგო, გოგო! უპასუხე მე.

ხელ და ხელ უამბე რაშია ციუო საქმე და, როდესაც ვემშვიდებოდი, მელანიამ მითხრა:

— ბიქო, ის „მაკრო“ რომ გაგაცნეს, შენთვის უნდათ, და რადგანაც შენ წინათვე უარი განაცხადე, იციან შენი უბედური ხასიათი, რომ ღვინოს ჯერ არა სვამ და თუ დალიე რამდენიმე ჭიქა, — კაცი ყურზე ხელს წაგავლებს და საითაც უნდა იქით გიყოფს თავს. აბა, შენ იცი, ღვინო არ დალიო! არ დაგავიწყდეს რაც ვითხარ, — ერთი კიდევ მომძახა და შევიდა სახლში.

მე, რასაკვირველია დაობლებული ამხანაგი სახლში გავისტუმრე და დავბრუნდი ელისაბედისას.

რალა ბევრი შეგაწყინოთ, ჩაიხომ ტკბილეულობით გაიხელით, სიმღერები და მხიარულება ც ხომ ბევრი გახლდათ და თვალის სრო-

ლაც... ელისებედის მეტმა ფუსფუსმა ვახშამიც წამოქიმა მაგიდაზე, მაგრამ ჯერ არა ვსხდებოდით, რადგანაც ელისაბედის ქმარი ნიკოლოზი არსად სჩანდა.

როდესაც ლოდინით თვალები გადავევალა, ნიკოლოზმაც კარი შემოაღო და თავის მოტიტვლებული თავი შემოანათა.

— პავლეს ვახლავარ პავლეს! — შემოიძახა კარიდან, რომელსა ჯერ არც კი დაენახა რივიანათ, მართლა პავლე ვიყავ, თუ პეტრე.

— ვახლავარ! — მივძახე მეც.

ჩვეულებრივ ერთმანეთი მოვაკითხეთ. შემდეგ დავსხედით, ბევრი ვილაპარაკეთ ჩვენ ავ-კარგზედ. ბაასის დროს ნიკოლოზმა ბევრჯერ ამიგლო სიტყვა ბანზე, მაგრამ თქვენი თავი არ მომიკვდეს, ვითომ პავლეს ყურებს არც კი გაუგია რა ვახშამდის ასე ვიწვალეთ მე და ნიკოლოზმა.

შემდეგ მან ამოიღო საათი, ჩაიხედა და სთქვა:

— ელისაბედ, რა დაემართათ ამდენხანს? აგერ თორმეტია.

— მოვლენ. — უპასუხა ელისაბედმა, — ჩვენ დავსხდეთ.

— განა კიდევ მოვლით ვისმეს? — ვკითხე მე.

— კი, ელისაბედის ნათესავები, მაკროს ძმა და ბიძა ჩამოვიდნენ სოფლიდან, ქალაქში გაიარეს და, არ ვიცი რათ დაიგვიანეს. — მიპასუხა ნიკოლოზმა. ი. ნაც — ი

(დახარული იქნება)

ტ ა ნ ბ ი

დაიშალა ქალთა კრება, თვალს განშორდა მოცქრიალე, მივძახე სულის კლიტეს რად მიღიხარ გენაცვალე!

რად მიღიხარ, აქეთ მოდი, ჩემო ნაზო, ჩემო კარგო; განა ჩვენ არ მოგვიხდება ვითამაშოთ ერთათ ტანგო?!

ა. საჩხერელი.

ხაშურის ამბები

თანამოაზრე ამხანაგებმა ნ. გურულს დაავდეს, რომ ჩამოიაროს ყველა ხაშურის სამიკიტნოები და ანალიზი ვაუკეთოს ღვინოებს, რათა აცნობოს მათ სად უკეთესი ღვინოების ღვინოა. ნ. გურულს პირნათლად შეუსრულებია ამხანაგების დავალება და ამ დღეებში დაუსრულებია კიდევ გამოკვლევა. გამოუკვლევია, რომ საუკეთესო ღვინოების ღვინო ჰქონია ლენტოს. შემდეგ ამისა ლენტოს დუქანში ქეიფობენ. ნიშნათ პატივის ცემისა ყოველთვის ტოლუმბაშობას მას ულოცავენ; ყოველ სადღეგრძელოზე მოსე „ურას“ გაჰკვირს.

ცნობილ ვ. ძინძიბაძეს თავისი ერთგული რაზმი შემოეცალა, რადგან ბევრ ტყუილებში დაიჭირეს. ეხლა ადგენს ახალ რაზმს; ჯერ-ჯერობით ჩაწერილა ერთი ექიმი, უმფროსი ტეხნიკი და აფთიაქის საწყობის პატრონი.

პ. გელეიშვილს განუზრახავს ცნობილი ლექციის წაკითხვა დ. ხაშურში, მაგრამ რადგან სხვა და სხვა მიზეზების გამო თვითონ ვერ მოდის, ამიტომ გადმოუცია რვეული ი. მექვაბიშვილისთვის და დაუვალეზბია ამ ლექციის წაკითხვა. ი. მექვაბიშვილი აპირებს ამ ლექციის წაკითხვას ტელიაფუსის ბაღში. ბილეთების ფასი 15 მან. 5 მანეთამდე იქნება. ბილეთების დაკვეთა შეიძლება ყაჭეიშვილის წიგნის მაღაზიაში. დასელებს შეუძლიანთ უფასოთ შესვლა. დაწვრილებით აფიშებში იქნება გამოცხადებული.

იწვევენ ხაშურის წიგნთსაცავ სამკითხველოსთვის მეორე გამგეს, რადგან ერთი ვერ ასწრებს. წევრებიდან შემოტანილ საწევრო გადასახადის დავთრებში ჩაწერას. ჯამაგირი თვიურად ხუთი თუმანი ექნება. მსურველთ შეუძლიანთ თხოვნით მიჰმართონ გამგეობას ივლისისთვის დამღევამდე. **ნიორი.**

ს უ რ ვ ი ლ ი

ოჰ!.. რატომ არ ვარ ყოველისა შემძლე, ტაღლები ზღვისა?.. რომ ჩაერულ ერსა, გამოვესარჩლო მე ყოველთვისა.. — და ბოროტებას, გადავაფარო წყვილი ბნელი, რომ ობოლ-ობერს გაუქარვო მწარე ნაღველი!.. **პ. ფრანგიშვილი.**

ძოწერილი ამბები

დ. სამბრაძია. ყოველ-კვირა საღამოს აქ იმართება ჭიდაობა: ჭიდაობენ გამოჩენილი „ჩემპიონები“ (ჯიბგირები), ხალხი ბლომად ესწრება და ირობს თავს, ეს იმ დროს, როდესაც ქართულ წარმოდგენებში ერთს ვერა ნახავთ... კარგი გზა აურჩევიათ, ისევე ღმერთი დააცლით!..

ამ მოკლე ხანში აქ საძარკველს ჩაჰყრიან სახალხო სახლის შენობისას, რომელიც უნდა მოთავდეს 10 წლის განმავლობაში. სიგრძით იქნება 50 არშინი, სიგანით—100 და სიმაღლით—500 სანტიმ. შენობა შეიცავს 10 სართულს. 1) სართულში გაიმართება წარმოდგენები, 2) სამკითხველო, 3) კარტ ბაქარის თამაში, 4) ჭიდაობა, 5) არშიყობა, 6) ტანგობია, 7) მუშტი კრივი, 8) გინების კურსები, 9) კლუბი, ლოტოს თამაში და 10) აღსასრული დაღლილობის შემდეგ. სწორეთ, რომ პროგრესის გზაზე დავდგებით სამტრედიელები... **შუ-შუ.**

სატრეფია. აქაურ სამკითხველოში თუ სურს ვისმეს შესვლა, უსათუოდ ქუდი ჯიბეში უნდა ჩაიკეცოს, რადგან ვერც ჩამოსაკიდს და ვერც თავისუფალ ადგილს ვერ იპოვით. ნოქრებმა კარგა ხანია, რაც ბოიკოტი გამოუცხადეს ქართულ ჟურნალ-გაზეთების კითხვას, მიზეზათ ასახელებენ იმას, რომ ჟურნალ-გაზეთებს ჩვენს „ხაზეინები“ არ ბეჭდავენო. ამასთან სასტიკ „პროტესტს“ აცხადებენ იმ საერთო დადგენილებაზე, რომ ყველა სავაქრო დუქნები და მაღაზიები ამ ჟამად იკეტება შვიდ საათიდან. **სათაელი.**

შ ა რ ა ლ ა.

ქართულად პირჯვარს მივაწერ, რუსულად დავაბოლაგებ, ვინც გამეკცევა უბნიდან სომხურად დავამონავებ.

ზ მ ნ ა

რად სტირი, ფონი აქ არის, ნებით არ გახვალ? გავიყვან! ბლანდინკებს მოვიპატიებ და შენს ოჯახში მივიყვან.

აპროსტიხი.

დაიდე კლიტე ენაზედ, უქმად ატარე დღენია, მალ-მალ ოთურმა ვადადი, ან მეტი რა დაგრჩენია. **ზირკნელი.**

დ ე კ ე შ ა

დ. სანხარაძე. ჩვენს კურთხეულ დიბაში რანდელუს ბაქარს ცეცხლი გაუჩნდა. იწვის მთელი ახალ-თაობა, როგორც ყმაწვილები, ისე ქალები; ჯერ-ჯერობით დაიწვა „გრიშკა და თამრიკა“, „ანტონა“ და „მარიკა“ და ერთი ცენტრით კვალერი „ეუჩკა“ ქალელი. ხარალი უზომოდ დიდია.

იქიდანვე. ფრიად ხელ-საყრელი კავშირი გაიხსნა აქ ვაყებისა და ქალებისა. ვაყებმა აღმოაჩინეს ზოგიერთ დედის-ერთა ქალების მამულში დიდათ გამოსაჩენი არა ჩვეულებრივი მაღანი; მსურველთ შესაძენათ და საყიდლად ასეთ მაღნისა შეუძლიანთ მიჰმართონ ბ-ნ აბრამოვსკის ახლად გახსნილ კანტორაში, სადაც ბულა-ლტრათ დანიშნულია ვინმე სპრიდონ თერძი, რომელსაც ზედმიწევნით აქვს შესწავლული ასეთი მაღნების წეს-რიგი, განსაკუთრებით მ. კ მეუღლის მამულის მაღნისა. **ლაბა.**

გასართობი

— კაცო, ლევანი სად არის, რომ აღარ სჩანს?

— არ ვიცი, რამდენი ხანია თვალთა აღარ მინახავს.

— განა თქვენსა აღარ დადის? რაზედ შემოიწყრომეთ?

— აბა რა კაცია შენს ლხე ას! პირველში, ახლად რომ გავიცანით

ერთმანეთი, ჩემს ძალსაც კი „თქვენობით“ ელაპარაკებოდა, ერთი კვირის შემდეგ კი ჩემს ცოლსაც „შენობით“ დაუწყა მასლაათი.

პურ-მოპრული საუბარი

— აა, გამარჯობა კაცო! ძლივს გიციანი, ისე გახვლავილხარ?! როგორ გაიმეტეთ ის მშვენიერი უღვაშები, რომელიც საუცხოვოდ გამშვენებდათ? — მიზართა ერთმა თავის ნაცნობ ახალგაზრდა პოეტ-მწერალს.

— ეეჰ, ჩემო კარგო, საითაც გავარე წინ მხედებოდნენ ჩემი მოვალეები: მეწვრიმალე სიმონა, მიკიტანი ქოსა, სახლის პატრონი, პარიკ-მასერი და ყველა ერთხმად მეუბნებოდა: — ნისიას რატომ არ იძლევი, როგორ არა გრცხვენინანთ თქვენი უღვაშებისაო, — ახლა გავიპარსე მთლად და უღვაშებს სირცხვილიც თან გავაყოლე! — მიუგო პოეტ-მწერალმა.

წერილები რედაქციის მიმართ ბ-ნ „კვიკვირა“! თქვენ ერთი კალმის მოსმით შეგცადეთ ჩემი პირველება მიწასთან გაგესწორებინათ, სხვა და სხვა ცაქის წამებასთან ერთად არ მოერიდეთ და დიტურატურულ ეთაქას უღალატეთ. ვინც დღევანდელს ჩემს ცხოვრებას არ იცნობს, ცოტა არ იყოს იქნებ დაეჭვდეს კიდევ. ამიტომ გიფიქვით სამედიატორთა სისამართლად, სდაც უნდა დამიმტკიცოთ თქვენგან წამოყენებული ბრალდებები. ჩემს მხრივ მედიატორებად ვასახელებ ვაფიქრის და ბარნაბ ჯეფინებს. ვადაც გაძღვეთ დღიდან ამ წერაღის დაბეჭდვის ერთ კვირას, რომ თქვენც დასასხედოთ თვენის მხრივ მედიატორება. წინააღმდეგ შემთხვევაში ნებას ვატოვებ დასრულება სახელი გიწოდო. ლოლია ჭყონია.

ბ. რედაქტორო! „ლახტის“ შენამეტე რომერში მოთავსებულაა გამცანა სამტრედიიდან ვანმე „შენც-ქე-იცი“ მიერ. სამწუხაროდ ჩემმა დაუძინებელმა

მტრებმა გააფრცქვეს ხმა, ვითომც ატორი იმ გამცანასა მე ვიყო, რასაც შეუძლიან ზატოცანა ადამიანი ჩამოშოროს და ჩემდამი საძუელი ადუქცას. ეთხოვთ დამიმწმოდ, რომ იმ გამცანის ავტორი მე არ ვარ

ზატოცისცემით ნ. დ. კალანდაძე გამწმობთ, რომ ხსენებულა გამცანა ბ-ნ ნ. დ. კალანდაძეს არ ეკუთვნის რედაქცია.

ბ. რედაქტორო! ეთხოვთ დამიმწმოდ, რომ „კურულის თავგადასავალი“ რომელიც იყო მოთავსებული თქვენს ზატოცემულ ჟურნალ „ლახტში“ „კვიკვირა“-ის ფსევდონიმით, მე არ მეკუთვნის. დამიტრი ჯორბენაძე გამწმობთ, რომ ზემოხსენებული „კურულის თავგადასავალი“ არ ეკუთვნის დამიტრი ჯორბენაძეს. რედაქცია.

ჩვენი ფოსტა

ხეფხე-ხეულს თქვენი შარადა მშვენივრად არის გაღვივებული, მაგრამ ვერ ვხედავთ იმ რამ, რომ ახსნა არა ჰქონდა და რთული. აგვინანით და დაგვიტყუეთ. ჭიჭიკოს „ბერის ორანს“ დასაბრული გამოგვგზავნეთ

ჩვენი ქარაფუშტა ინტელიგენტი

ფული რომ მომცა, ჩინეთში რკინის გზას გავიყვანდი, ინგლისში უნივერსიტეტს ავაშენებდი, ახალ კლუბში „ბალ-მასკარად-კაბარეს“ გავმართავდი. ოსმალეთში ჰარამხანას გავიჩენდი, ხოლო საქართველოში საკუთარ სალანძღავ გაზეთს გამოვცემდი.

ახლო „კლუბო“ შენ ჩემო სულო, შენსკენ მივიღტვი არ ვარ უვლო. ფულის წაგება, კარტის თამაში, ნანათ ჩამყვება მე თვით საფლავში.

„კახურო ღვინო კარდნახულო, ვარ შენი მსმელი გინდ იყვე თეთრი, გინდა წითელი!..“